

РОЗДІЛ I

ЗАПРОШЕННЯ

ЗАГАДКОВІ ЗАПРОШЕННЯ надійшли у вівторок.

Узялися нізвідки у трьох наплічниках трьох учениць Школи етикету шляхетних дівчат місіс Вінтермахер міста Антикваріума*.

Ніхто не бачив жодної людини, що могла б підкинути запрошення. Наплічники весь день стояли в наплічниковій кімнаті, а по обіді учениці були зайняті в демонстраційному класі. Що вони робили

Ця книжка – художній твір. Усі імена, персонажі, місця та пригоди є плодами авторської уяви й ужиті у вигаданому контексті. Будь-які збіги з реальними подіями, локаціями або людьми (живими чи померлими) – чиста випадковість.

* Розповідаю вам ці подробиці тому, що ваш шлях до сказаної науки, найпевніше, теж розпочнеться із Загадкового Запрошення. Хоча, звісно, вам може трапитися й загадкова книга лабораторних нотаток, загадкова торба з медичними інструментами або загадкова крамниця штукенцій у слоїках. У 1950-х роках практикувалося викрадення дітей машинами ФБР; а в 1990-х – ланцюгові «листи щастя». Однак нині повертаються паперові запрошення, і це дуже добре, бо вони прикольніші – тож морально готуйтеся.

в демонстраційному класі? Ну як, дивилися демонстрацію. Уважніше, будь ласка!

Директорка школи, місіс Вінтермахер, демонструвала, як сидіти на вельветовій зомлівальній канапі.

— Отже, почнімо, — сказала місіс Вінтермахер. — Сидіння, як вам відомо, — це витончене мистецтво, протилежне до стояння. В Антикваріумі, намагаючись сісти без належної підготовки, ви можете травмуватися, ба гірше — зійти за дивачок.

Директорка стиснула бліді губи, заледве балансуючи крисами широчезного капелюха, оздобленого екзотичними пір'їнами, фруктами й опудалами тварин.

— Сьогодні ми розглянемо найскладнішу канапу: вельветову зомлівальню.

— О-о-о-о-о-о! — загули учениці.

Так, вельвет — страшна сила.

— Щоб сидіти на цій канапі, ви маєте завчити не менш як вісімдесят п'ять поз. Почнімо з найпростішої: «Сидіти по струночці», і поступово дійдемо до складнішої науки: «Зомліти у вальсі на міському балі» та «Заливатися сміхом із жартів адмірала». Отже, демонструю!

Місіс Вінтермахер сіла на вельветову канапу й виструнчила спину. Усі учениці захоплено спостерігали.

Ой, не всі. Не...

СЕСТРИ ПОРЧ

Прошу, уважно роздивіться дівчат. Запам'ятайте їхні імена й особливості. Імена головних героїнь у цій книжці траплятимуться часто. Якщо не знатимете їх, легко заплутаєтеся.

Гертруда. Євгенія. Ді-Ді.

Цим трьом безнадійним заучкам не було місця ані у школі місіс Вінтермахер; ані в несправжніх

тітки й дядька Паркетів, що в дочерили дівчат іще малими; ані в бездоганному Антикваріумі; ані навіть у тисяча дев'ятсот одинадцятому році – а це вже справді шкода, бо, як не крути, року не зміниш.

Попри те що дівчата Порч не були біологічними сестрами, місіс Вінтермахер ненавиділа їх однаково. Річ у тім, що всі троє відзначалися однаковою байдужістю до етикету – більше їх цікавила наука. Євгенія обожнювала вибухи й шукала самоцвіти. Ді-Ді конструювала. А Гертруду цікавило, чим зайняті жуки й комахи; від чого іскриться пурпурове пір'я голубів; звідки на мильних бульбашках береться веселка; де відкладають яйця тритони; що відчують котячі вуса; чи морські свинки є родичами свиней; чому перець чилі гострий та інші подібні штуки.

Тож, поки однокласниці вивчали такі дисципліни, як «Кути нахилу мізинця над чайним горнятком» та «Історія столових ложок», сестри Порч не слухали – сиділи в куточку, поглинуті чимось своїм.

Приміром, зараз Євгенія обтесувала камінь, сподіваючись добути самоцвіт; Ді-Ді регулювала пружинку на саморобній мініатюрній катапульті; а Гертруда погладжувала кажанчика, якого ховала в кишені.

– Ді-Ді, твоя катапульта рулить! – прошепотіла Гертруда. – Для чого вона? (Слід зазначити: на голові

в Гертруди височіла копиця чорного волосся, підстриженого під каре.)

– Як-то кажуть: ніколи не знаєш, коли у пригоді стане катапульта, – відповіла Ді-Ді. (Слід зазначити: Ді-Ді заплітала свої густі кучері у два хвостики-кульбабки.)

– Можеш катапультувати мене звідси? – буркнула Євгенія. – Я аж відчуваю, як від бездіяльності мій мозок припадає пилом. (Слід зазначити: Євгенія закручувала своє хвилясте каштанове волосся у хвіст, що стирчав трубою в неї за спиною, ніби застерігаючи: «Тримайтеся подалі».)

Гертруда всміхнулася до сестер:

– І не кажи, Євгенійко!

– Тож, – дзявкнула місіс Вінтермахер, – хто бажає показати класові демонстрацію? – найщиріша усмішка вчительки скидалася на застиглий вищир горностая, вмощеного на крисах її капелюха.

Жінка ковзнула поглядом обличчями відмінниць, які всі як одна завзято піднімали мізинчики в надії, що їх викличуть: спадкоємиця імперії клею Імоджен Крент, балерина Еллабелль Белль-Паркер, Поузі Пікард, чиї щічки надихнули одну фабрику на розробку лінійки кремів для шкіри навколо очей для підліток, і, звісно ж, сім кузинок сестер Порч. Усі кузинки були бездоганними і звалися Лавиніями: Лавинія-Анна, Лавинія-Ванесса, Лавинія-Дженніфер,

Лавинія, Лавинія-Лавинія, Лавинія-Гвіндолін і най-молодша Лавинія-Пилип – завдяки виснажливим алергіям на йоту ближча до людської подоби.

Місіс Вінтермахер оминула всі здійняті вгору тендітні мізинчики й натомість зупинила погляд на... трійці дівчаток у кутку.

– Міс Ґертруда Порч, прошу до дошки, – викликала вчителька. – Зробіть, будь ласка, демонстрацію.

Якщо пам'ятаєте, Ґертруда була зайнята кажанчиком у кишені, тож не почула, що до неї звертається місіс Вінтермахер.

– Голодний, мій хлопчику? – прошепотіла вона улюбленцеві.

– Даруйте, Ґерт-ГРУБО! – обурилася місіс Вінтермахер. – Чому ви говорите зі своєю кишенею?

– Вибачте, я просто... е-е... поцікавилася, чи подобається їй бути кишенею. Але вже йду до вас. Пропустіть, розступіться! – Ґертруда обережно протиснулася до дошки, обливаючись потом у білій тафтовій сукні.

– Дивна якась, – прошепотіла Еллабелль Белль-Паркер.

– Це точно. Дивацтво до міри – це навіть круто, – сказала Поузі Пікард, – от як я, наприклад, спонтанно накручую на палець пасмо волосся й кажу: «Грошики, грошенята». Але в неї то переходить усі межі.

– Згодна, – прошепотіла Імоджен Крент. – Така вже Міллісент Квібб!

У класі враз запала тиша.

– Дівчатка! – гаркнула місіс Вінтермахер. – Ми не вимовляємо це ім'я вголос! У нашому місті немає скажених науковців, а якби були, то несли б суцільне зло. Але їх немає, тому негайно замовкніть!

Дорослі мали звичку повсякчас повторювати ці слова, і їхні фанатичні запевнення наштовхували на думку, що скажені науковці таки БУЛИ в місті, принаймні колись давно. А й справді, прислухавшись до перешіптувань, можна було довідатися про одну скажену науковицю – таку собі Міллісент Квібб, котра, якщо вірити відомій лічилочці для гри в класики, полюбляла заквашувати мізки.

Однак насправді то все були цілковиті нісенітниці, і хоч учениці місіс Вінтермахер і мали туманне уявлення про гадане походження «Міллісент Квібб», для них ці слова мали єдине визначення: «ім. ж. р., іст. Дивна, погана й, імовірно, смердюча особа».

Ґертруда звикла до прізвиськ, як-от «Любителька Слимаків» (це була правда: вона дуже любила слимаків); «Фанатка Міської Голови» (теж правда: вона таки захоплювалася пані меркою Мажестіною Девін; а хто ж не захоплювався?); «Пітна тафта» (правда на всі сто); і, звісно ж, «Міллісент Квібб». Зрештою,